

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2666

Κυρ. Ε' Νηστειῶν ὁσ. Μαρίας Αἰγυπτίας
6 Ἀπριλίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Φρούρησι τῆς φαντασίας

Καὶ πάλι κήρυγμα, ἀγαπητοί μου. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ποιοί; Μόνο ὁ καρδιογνώστης Θεὸς γνωρίζει. Καὶ **μιά ψυχὴ ἂν μετανοήσῃ**, εἶνε ἄρκετὸ γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ κήρυκας.

Σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἔχουν **τὸ μυαλό τους σκόρπιο**· εἶνε σὰν ἓνα κόσκινο μὲ χίλιες τρυπες, μὲ τὸ ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ κανεὶς νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι· διαρρέει. Ἔτσι καὶ τὰ τρύπια καὶ σκόρπια μυαλὰ σήμερα δυσκολεύονται νὰ συγκρατήσουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Προβάλλουν τώρα ἐμπρὸς μας ἡ ἑορτάζουσα **ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία** καὶ ὁ **ἅγιος Ζωσιμᾶς**, ποὺ δέχτηκε τὴ μετάνοιά της. Ἔχουμε πεῖ ἄλλοτε πὼς βγήκε στὴν ἔρημο καὶ συνάντησε τὴν ἁγία. Ἐπειδὴ τὴν ἱστορία τὴν ἔχουμε διηγηθῆ καὶ εἶνε γνωστὴ, αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἤθελα νὰ σταθοῦμε σὲ ἓνα μόνο σημεῖο τοῦ ἀγῶνος τῆς ἁγίας, τὸ ὁποῖο μᾶς ἐνδιαφέρει.

***

Ποιά γλῶσσα μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τοὺς ἀγῶνες ποὺ ἔκανε ἡ ἁγία στὴν ἔρημο, ἐκεῖ ποὺ ἀσκήτευσε καὶ ὁ τίμιος Πρόδρομος, ἐκεῖ ποὺ καὶ ὁ Χριστὸς μας πέρασε σαράντα ἡμέρες καὶ κατατρόπωσε τὸν ἐχθρό; Πάλεψε πολὺ ἡ ἁγία· πάλεψε ἰδίως **νὰ κλείσῃ ἓνα κινηματογράφο**. Μὰ τότε, θὰ πῆτε, δὲν ὑπῆρχε κινηματογράφος καὶ μάλιστα στὴν ἔρημο. Ἐγὼ ἐπιμένω· πολέμησε νὰ κλείσῃ τὸν αἰσχροτέρο κινηματογράφο. Ποιὸς εἶν' αὐτός;

Τὸν ἔχουμε ὅλοι μέσα μας· λέγεται **φαντασία**. Ἡ φαντασία **εἶνε μία ἀπὸ τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς**. Κάνει καὶ καλό, κάνει καὶ κακό. Καλό, ὅταν εἶνε στραμμένη στὸ Θεό· κακό, ὅταν εἶνε στραμμένη πρὸς τὸν διάβολο. Ἡ φαντασία, ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι τὴ νύχτα - τὰ μεσάνυχτα, σοῦ ἀνοίγει ὀθόνη καὶ πῶ πῶ τί βλέπεις! Κανένας κινηματογράφος δὲν προβάλλει τέτοια ἔργα. Λέμε νὰ κλείσουμε τοὺς κακοὺς κινηματογράφους· ἀγῶνας εἶνε, σπουδαῖος ἀγῶνας. Δὲν μᾶς ἀκοῦνε, ὁ κόσμος θέλει **«ἄρτον καὶ θεάματα»** (Ἰουβεν. Satires, X, 81· Μ. Ἰατροῦ Α881, σ. 76).

Κάνω μιὰ παρέκβασι. Ἦρθε πρὸ ἐτῶν μιὰ γυναίκα καὶ μοῦ λέει· Τὸν ἔχω χάσει τὸν σύζυγο. Ἦρθε σὲ γειτονικὸ σπίτι μιὰ ἔγχρωμη **τηλεόρασι** ἀπὸ τὴ Γερμανία· πηγαίνει ἐκεῖ καὶ κάθετε, καὶ γύριζε 2 ἢ ὠρα τὴ νύχτα. –Μά, ἄντρα μου, ὡς πότε πλέον; ἔλα στὸ σπίτι. –Σὲ χωρίζω ἐσένα, λέει, ἀλλὰ τέτοιο κινηματογράφο (δηλαδὴ τὴν τηλεόρασι) δὲν τὸν ἀφήνω.

Ἄπὸ κεῖ **καταλαβαίνετε τὴ δυσκολία**. Ἄν δὲν μπορούμε νὰ κόψουμε ἓναν ἐξωτερικὸ κινηματογράφο, πόσο μᾶλλον τὸν ἐσωτερικὸ, τῆς φαντασίας; Ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι, ἀμέσως, ἂν δὲν προσέχῃς, μ' ἓνα ἀόρατο ἐσωτερικὸ κουμπὶ ἄπ, νάτος ὁ σατανικὸς κινηματογράφος.

Τὸ λέμε στὸ Μικρὸ Ἀπόδειπνο· Δός μας, Κύριε, **«ὑπνον ἐλαφρόν καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον»**. Καταλαβαίνετε; (παρακαλῶ τὸν Κύριο νὰ μᾶς κἀνῃ μιὰ ζῶσα ἐκκλησία, ποὺ νὰ νιώθουμε οἱ Χριστιανοὶ τὰ ὠραῖα αὐτὰ λόγια· τὰ ψάλλουμε συχνὰ γιὰ ἐπίδειξι καὶ δὲν νιώθουμε τὰ νοήματά τους). Ζητοῦμε λοιπόν· Θεέ μου, σὲ παρακαλοῦμε δός μας ὑπνο **χωρὶς σατανικὴ φαντασία**. Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης λέει στὸ Συμβουλευτικόν του, ὅτι **«ὁ διάβολος μεταχειρίζεται τὴν φαντασίαν ὡς ὄργανον πλάνης»**. Ἄνοίγεις τὴ μυστικὴ ὀθόνη σου καὶ βλέπεις ζωηρότατα· καὶ κάθεσαι ἐκεῖ ὄχι 5 - 10 λεπτὰ ἀλλὰ ὠρες. Περνάει μπροστὰ σου ὀλόκληρη κινηματογραφικὴ ταινία μὲ λεπτομέρειες.

Μ' αὐτὸ τὸν «κινηματογράφο» πάλευε ἡ ὁσία Μαρία, ποὺ ἔφερε μπροστὰ της τὸ **ἄμαρτωλὸ παρελθόν**. Ξέρετε πὼς τὸ λέει ὁ ὑμνογράφος; **«τὸ ἐπισυρόμενον μιαντήριον»** (στιχ. ἑσπερ.). Ὅπως δηλαδὴ ἡ χελώνα, ὅπου νὰ πάη, σέρνει μαζί τὸ καύκαλό της, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος, ὁ γέρος καὶ πιὸ πολὺ ὁ νέος, ὅπου νὰ πάη ἔχει ἐπάνω του αὐτὸ τὸ «καύκαλο», τὴ φαντασία. Εἶνε δύναμι τῆς ψυχῆς, δῶρο Θεοῦ, ποὺ ἔχει γίνει πηγὴ πολλῶν καλῶν ἀλλὰ καὶ πολλῶν κακῶν, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἄπομακρύνεται ἀπ' τὸ Θεό.

Φαντασία στραμμένη πρὸς τὸν διάβολο, αὐτὴ ἢ φαντασία, ταλαιπωροῦσε πολὺ τὴν ἁγία Μαρία, 17 χρόνια! Οἱ ψυχολόγοι λένε ὅτι ὑπάρχουν **ἐρεθίσματα**. Τί θὰ πῆ *ἐρεθίσματα* ἀπὸ κάτι, ποὺ βλέπεις ἢ ἀκοῦς ἢ γεύεσαι κ.λπ., τὸ μυαλὸ κάνει ἀμέσως στροφὴ καὶ πάει σὲ κάποια παλιὰ ἁμαρτία, περασμένη, ποὺ ἔκανες πρὶν 10, 20, 30, 40, 50 χρόνια. Καὶ μὲ τὴν στροφὴ, νάτος ὁ «κινηματογράφος». Καὶ κολλᾷ ἐκεῖ. Δὲν πάω, λές, κινηματογράφο. Δὲν πᾶς, ἀλλὰ ἔχεις ἐσωτερικὸ κινηματογράφο δωρεάν.

Εἶχε λοιπὸν ἡ ἁγία ἐρεθίσματα. **Ποιά ἐρεθίσματα;** Ἐκεῖνα ποὺ τῆς ἔδιναν ἀφορμὴ νὰ ἐξάπτεται ἡ φαντασία. Πήγαινε νὰ φάη. Τί νὰ φάη· κάτι φλοῦδες, κάτι χορτάρια, αὐτὴ ἦταν ἡ τροφή της. Καὶ τότε νάτην ἡ φαντασία· τὴν γύριζε στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ θυμόταν τὰ κρέατα, τὰ ψάρια, τὰ πλούσια καὶ σπάνια φαγητὰ ποὺ ἔτρωγε μαζί μὲ τοὺς ἐραστάς της, καὶ τῆς ἔλεγε· Ἔ ἀνόητη, τί κάνεις; χορτάρια τρῶς; πήγαινε πάλι ἐκεῖ... Πήγαινε νὰ πιῆ νερό, καὶ θυμόταν τότε ποὺ ἔπινε τὰ καλύτερα κρασιά. Ἐπεφτε νὰ κοιμηθῆ πάνω στὴν ἄμμο, καὶ θυμόταν τὰ μαλακὰ στρώματα ποὺ ξάπλωνε τότε. Κρύωνε τὸ χειμῶνα, καὶ θυμόταν τὰ ζεστὰ παπλώματα ποὺ σκεπαζόταν. Ἀναλογιζόταν τὴ μοναξιά της, καὶ θυμόταν τὶς παρέες ποὺ ἄφησε. Κοίταζε τὴν ἀπέραντη ἐρημιά, καὶ ζωντάνευε μπρὸς της ἡ πολύβουη Ἀλεξάνδρεια. Καὶ τὴν κεντοῦσε ὁ λογισμὸς· Τί τὸ ὄφελος ποὺ ἦρθες στὴν ἔρημο; τί νὰ κάνης ἐδῶ; Ποῦ νὰ ἔνε τώρα οἱ ἐρασταί σου;...

Αὐτὰ δὲν εἶνε φανταστικά· **εἶνε γεγονότα**. Καὶ ἐξηγοῦνται. Δὲν ὑπάρχουν μόνο τὰ φυσικὰ φαινόμενα· ὑπάρχουν καὶ τὰ **ψυχολογικὰ φαινόμενα**, στὰ ὁποῖα πρέπει ἀπὸ ὄρω καὶ πέρα νὰ δώσουμε περισσότερη προσοχὴ ἀπὸ ὅσο δύναμε ὡς τώρα.

Ἡ ὁσία Μαρία, ὕστερα ἀπὸ 17 χρόνια πολέμου ἔδωσε ὁ Θεὸς κ' ἔκλεισε τὸν κακὸν κινηματογράφο, ποὺ τὴν ταλαιπωροῦσε· καὶ τότε **ἄνοιξε** ἕναν ἄλλο κινηματογράφο, **κινηματογράφο τοῦ Θεοῦ**. Σταμάτησε δηλαδὴ τὴν κακὴ χρῆσι τῆς φαντασίας καὶ ἄρχισε τὴν καλὴ καὶ θεάρεστη χρῆσι της.

Εἶδαμε τί τῆς ἔδειχνε ὁ κακὸς κινηματογράφος. Τώρα λοιπὸν ποὺ ἄλλαξε κινηματογράφο τί ἔβλεπε ἄραγε; **Τί τῆς ἔδειχνε ὁ καλὸς κινηματογράφος τοῦ Θεοῦ;** Ἡ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἐνδιαφέρει κ' ἐμᾶς· κ' ἐμεῖς ἔχουμε ἀγῶνα μὲ τὴν φαντασία. Ἄς μὴν ἀπαντήσουμε ὅμως σ' αὐτὸ μόνονι μας· ἄς καταφύγουμε πάλι στὸν ἅγιο Νικόδημο, ὁ ὁποῖος στὸ εἰδικὸ κεφάλαιο περὶ φαντασίας τοῦ

Συμβουλευτικοῦ τοῦ ἐγχειριδίου ὑποδεικνύει **πῶς μπορούμε νὰ χρησιμοποιοῦμε θεάρεστα τὴν φαντασία μας**. Συμβουλεύει μὲ ἄλλα λόγια τί «ταίνεις» μπορούμε νὰ προβάλλουμε στὴν ὀθόνη τῆς φαντασίας μας, ὥστε νὰ μὴν ἁμαρτάνουμε, ἀλλὰ νὰ ἁγιαζώμαστε ὅπως θέλει ὁ Θεός. Λέει λοιπὸν ἐκεῖ τὰ ἑξῆς.

- Μπορεῖς, ἀγαπητέ, νὰ χρησιμοποιῆς τὴν φαντασία πρῶτον «*διὰ συντριβὴν καὶ πένθος καὶ ταπεινῶσιν τῆς καρδίας σου*». Ζωγράφισε ἐπάνω στὴν ὀθόνη της τὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου, τὴ μέλλουσα κρίσι καὶ τὶς αἰώνιες κολάσεις, οἱ ὁποῖες περιμένουν τοὺς ἀμετανόητους ἁμαρτωλοὺς. Αὐτὰ φέρνουν θεῖο φόβο καὶ σὲ προσγειώνουν στὴν πραγματικότητα.

- Δεύτερον· χρησιμοποίησε τὴν φαντασία γιὰ νὰ βλέπης νοερά καὶ νὰ μελετᾷς τὴν κτίσι, τὰ δημιουργήματα, τὰ φυσικὰ φαινόμενα, καὶ νὰ θαυμάζης τὴ σοφία καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Δημιουργοῦ.

- Τρίτον· μελέτησε νοερά τὰ μυστήρια τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου· πῶς δηλαδὴ ἐνανθρώπησε καὶ γεννήθηκε, πῶς βαπτίστηκε, πῶς ἔπαθε καὶ πέθανε στὸ σταυρὸ, πῶς ἐτάφη καὶ πῶς ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν.

- Τέλος, ὅταν σὲ βασανίζουν σατανικὲς καὶ ἄτοπες φαντασίες, μπορεῖς νὰ τὶς διώχνης βάζοντας στὴ θέσι τους εὐπρεπεῖς καὶ καλὲς φαντασίες. Μὴν προσκολλᾶσαι λοιπὸν μήτε νὰ φοβηθῆς τὶς αἰσχυρὲς ἢ φοβερὲς εἰκόνες τῆς παράλογης φαντασίας, ἀλλὰ νὰ τὶς περιφρονῆς σὰν τιποτένιες· νὰ βλέπης ἀγγέλους καὶ ἁγίους καὶ ἄλλα ὠραῖα πράγματα.

* * *

Ἐάν, ἀδελφοί μου, ὁ νοῦς μας τυπῶνη στὸ χαρτί ἢ στὴν ὀθόνη τῆς φαντασίας μας ὠραῖες καὶ σεμνὲς εἰκόνες, θὰ ἐπαινεθῆ **τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως**, ὅταν θ' ἀποκαλυφθοῦν ὅσα κρυφὰ φαντάζεται ὁ καθένας μας· ἂν ὅμως τυπῶνη ἐκεῖ εἰκόνες ἄτοπες καὶ ἀπρεπεῖς, τότε θὰ κατακριθῆ.

Γιατί σᾶς μετέφερα τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἁγίου Νικοδήμου; **Ὁ Θεὸς γνωρίζει τὸν πόθο μου, τὴν καρδιά μου**. Θέλω ὅλο τὸ ποιόνιο νὰ γίνη χριστιανικό. Σὲ ὅλα τὰ σπίτια νὰ γίνεαι προσευχή, νὰ ὑπάρχη Εὐαγγέλιο, νὰ ζῆ ὁ Χριστός. Τὰ ἀντρόγυνα νὰ ζοῦν ἀγαπημένα, τὰ παιδιὰ νὰ ἔνε ὑπάκουα, τὰ σπίτια νὰ μυρίζουν λιβάνι· νὰ κλείσουν οἱ τηλεοράσεις, νὰ ἐπικρατῆ τὸ Εὐαγγέλιο. Αὐτὰ ἐπιθυμῶ σφοδρά.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσῃ ὅλους διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὁσίας Μαρίας καὶ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνετο στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 31-3-1985 ἑσπέρας. Καταγραφή, συμπλήρωσις καὶ σύντμησις 16-3-2025. Τὴν ὁμιλία αὕτη θὰ μπορῆτε μελλοντικῶς νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς συντομεύσεις στὸ cd ...Φ τῆς σειρᾶς «ΣΚΟΠΟΝ ΔΕΔΩΚΑ ΣΕ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1057 ²	Κυριακὴ τῶν Βαΐων πρῶτῃ 13 Ἀπριλίου 2025 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Βάλε νέο ἔνδυμα

«Ὁ δὲ πλεῖστος ὄχλος ἔστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐν τῇ ὁδῷ» (Ματθ. 21,8)

Φθάσαμε, ἀγαπητοί μου, στὸ τέλος τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ μπαίνουμε στὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ εἶνε ἡ τελευταία πρὸ τοῦ Πάσχα.

Σήμερα ὁ Χριστὸς ἀνεβαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τελευταία φορὰ. Ἔρχεται καβάλλα σ' ἕνα πουλαράκι. Κόσμος πολὺς ἔχει μαζευτῆ στὴν Ἱερὰ πόλι γιὰ τὸ πάσχα, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ δοῦν τὸ Χριστό· ὄχι δὲ μόνο τὸ Χριστό, ἀλλὰ καὶ τὸ Λάζαρο, τὸν ὁποῖο χθὲς ἀνέστησε ὁ Χριστὸς (βλ. Ἰω. 12,9). Κόσμος πολὺς, Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς, «ὄχλος», ἕνα ἑκατομμύριο ψυχές. Εἶνε ὁ ἀπλὸς λαός, ὄχι οἱ γραμματεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, οἱ γραμματισμένοι καὶ διαβασμένοι, ποὺ ζητοῦν νὰ τὸν σταυρώσουν. Εἶνε αὐτοὶ ποὺ σὰν σφουγγάρι ρουφοῦν τὰ λόγια του, ποὺ ἔχουν δεῖ τὰ θαύματά του, ποὺ ἔχουν ἀκούσει γι' αὐτόν. Αὐτοὶ ὑποδέχονται τὸ Χριστό, ἐνῶ οἱ φαρισαῖοι προσπαθοῦν νὰ βουλώσουν τὰ στόματα ποὺ φωνάζουν «Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυὶδ· εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου...» (Ματθ. 21,9). Ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ οἱ φαρισαῖοι, φίλοι τοῦ Χριστοῦ ὁ ὄχλος.

Ὅσο κι ἂν θέλετε, φαρισαῖοι, νὰ πνίξετε τὴ φωνὴ τοῦ λαοῦ, δὲν θὰ πάψουν τὰ στόματα νὰ λένε «Ὡσαννά». Καὶ ἂν τ' ἀνθρώπινα χεῖλη σιωπήσουν –λέει ὁ Χριστός–, καὶ «οἱ λίθοι κεκράξονται» (Λουκ. 19,40), κι αὐτὲς ἀκόμα οἱ πέτρες ποὺ πατοῦμε θὰ φωνάξουν. Ναί. Καὶ σήμερα, καὶ πάντα· ἂν ἔρθουν χρόνια δύστυχα, χρόνια κατηραμένα, καὶ κλείσουν οἱ ἐκκλησιές καὶ παγώσουν οἱ καρδιές, τότε καὶ τὰ ἄψυχα κτίσματα θὰ φωνάξουν γιὰ τὸ Χριστό.

Νὰ ἐξηγήσω, ἀδέρφια μου, τί σημαίνουν τὰ «Ὡσαννά» τοῦ ὄχλου, τὸ «εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος» καὶ τὰ ἄλλα ὑψηλὰ νοήματα ποὺ ἔχει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο; Θὰ χρειάζονταν ὧρες ὀλόκληρες καὶ προσοχὴ μεγάλη, ὅπως ἐκείνη ποὺ δείχνουν ὅταν βλέπουν ταινίες.

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κοσμικὸ κινηματογράφο, ὑπάρχει κ' ἕνας ἄλλος κινηματογράφος, πνευματικὸς, ποὺ προβάλλεται μέσ' στὴν ἐκκλησία. Ἐδῶ παίζεται τὸ δράμα τοῦ Θεανθρώπου. (Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς μερικοὶ Χριστιανοὶ τὰ καταφέρνουν καὶ συμβιβάζουν κινηματογράφο καὶ ἐκκλησία· δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω Χριστιανὸ μὲ τέτοιους συμβιβασμούς. Τέλος πάντων). Ὅση προσοχὴ δείχνουν στὸν κινηματογράφο, τόση κι ἀκόμη μεγαλύτερη χρειάζεται γιὰ τὰ ὑψηλὰ νοήματα τοῦ εὐαγγελίου. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὔτε διάθεσι τέτοια ὑπάρχει, οὔτε ὦρα, ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν ἔχω τὴ δύναμι, θὰ σᾶς ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ μόνο σὲ **μία λεπτομέρεια**· γιατί πιστεύω, πῶς καὶ μιὰ λέξι μπορεῖ νὰ κἀν τὸν ἄνθρωπο νὰ πιστέψῃ καὶ νὰ σωθῆ.

* * *

Λέει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ὅτι «ὁ πλεῖστος ὄχλος ἔστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐν τῇ ὁδῷ» (Ματθ. 21,8). Οἱ φτωχοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι κατὰ τὴ θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ ἔβγαλαν τὰ ροῦχα τους γιὰ τὸ Χριστό καὶ ἔστρωσαν μ' αὐτὰ τὸ δρόμο νὰ περάσῃ. Ἔκαναν ἔτσι ἕνα τάπητα, γιὰ νὰ πατήσουν τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἶχε βέβαια ἐκεῖνος ἀνάγκη ἀπὸ τέτοιο τάπητα τῶν ἀνθρώπων. Ἐχει τάπητα πολὺ ἀνώτερο, τὸν τάπητα ποὺ τοῦ κάνουν τὰ λουλούδια καὶ τὰ χορτάρια τώρα τὴν ἄνοιξι. Ἐδειξαν ὁμως μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι τὴν ἀγάπη, τὴν εὐλάβεια καὶ τὸ σεβασμὸ τους στὸ Χριστό. Ἐρριξαν ἀκόμη τὰ ροῦχα τους γιὰ νὰ τὰ ἀγγιάσῃ ὁ Χριστός. Γιατὶ ὅ,τι ἀγγίζει ὁ Χριστὸς ἀγιάζεται· καὶ ἡ παράδοσις λέει, ὅτι τὰ ροῦχα ἐκεῖνα τὰ εἶχαν κατόπιν γιὰ φυλαχτά, ἔκαναν θαύματα. Φτωχοὶ λοιπόν, ὅπως ἦταν αὐτοὶ, δὲν εἶχαν νὰ προσφέρουν στὸ Χριστό χρυσάφια καὶ διαμάντια· πρόσφεραν τὰ ἴδια τὰ ροῦχα τους.

Λέγοντας αυτά δὲν σᾶς λέω νὰ κάνετε κ' ἐσεῖς τὸ ἴδιο· ἂν καὶ ὑπάρχουν καὶ παραδείγματα ἀγίων ποὺ **ἔδωσαν καὶ τὰ ρούχα τους γιὰ τὸ φτωχό**. Ἔνας καλόγερος εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ μοναστήρι καὶ προχωροῦσε μέσ' στὰ χιόνια. Ἐκεῖ βρῆκε ἀνθρώπους ποὺ τουρτούριζαν ἀπὸ τὸ κρύο, γιατί δὲν εἶχαν τί νὰ φορέσουν. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ μοιράζει τὰ ρούχα του, γιὰ νὰ τοὺς ζεστάνη, ὥσπου γύρισε στὸ μοναστήρι γυμνός. Οἱ ἀδελφοί του τὸ ρώτησαν· –Τί ἔπαθες; ποιός σοῦ πῆρε τὰ ρούχα; –Κανένας, λέει· μόνος μου τὰ ἔδωσα. Τί νὰ ἴκανα; εἶδα ἀνθρώπους νὰ ὑποφέρουν στὸ κρύο, δὲν βάσταξα, καὶ τοὺς τὰ ἔδωσα... Ἄγιες αὐτὲς οἱ ψυχές· μένουν γυμνοὶ γιὰ νὰ ντύσουν τοὺς ἄλλους. Δὲν σᾶς λέω νὰ κάνετε κ' ἐσεῖς τὸ ἴδιο. Ἔσεῖς δῶστε μόνο αὐτὸ ποὺ σᾶς περισσεύει. Καὶ ὑπάρχουν πολλὰ ρούχα περίσσια, ποὺ πολλοὺς θὰ μπορούσαν νὰ ντύσουν, κι ὄχι νὰ μένουν ἄχρηστα καὶ νὰ τὰ τρώη ὁ σκόρος.

Πίσω ὅμως ἀπὸ τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ τῆς σημερινῆς ἡμέρας ὑπάρχει κάτι τὸ ὑψηλότερο. Εἶνε εὐλογημένο νὰ δίνης, διότι **ντύνοντας τὸ γυμνὸ ντύνεις τὸ Χριστό**. Ἐκεῖνος εἶπε· «*Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου... Γυμνὸς ἦμην, καὶ περιεβάλετέ με... Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε*» (Ματθ. 25,34-35,40)· δίνετε στοὺς φτωχοὺς, διότι πίσω ἀπὸ τὸν κάθε φτωχὸ καὶ γυμνὸ εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἀλλὰ τὸ νὰ βγάλῃς τὸ ρούχο σου γιὰ τὸ φτωχὸ εἶνε σχετικὰ εὐκόλο. Ὑπάρχει κάτι ἄλλο ἀκόμα πιὸ δύσκολο. Ποιός; Τὸ **ν' ἀπεκδυθῆς τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον**. Ὅλα τώρα τὴν ἄνοιξι ἀλλάζουν φορεσιά. Ἡ φύσι παίρνει καινούργια ὄψι, τὰ δέντρα γεμίζουν ἀνθοὺς καὶ φύλλα, ἡ γῆ σκεπάζεται μὲ τὸ πράσινο χαλὶ τῆς χλόης. Ἀλλάξε λοιπὸν κ' ἐσύ, βάλε νέο ἔνδυμα. Κανείς δὲν βαστάει τὰ ρούχα του ὅταν παλιώσουν· τὰ βγάζει. Ἡ, ὅταν λερωθοῦν, τὰ στέλνει στὸ καθαριστήριο. Κ' ἐσύ μπορεῖ νὰ καθαρίζεσαι κάθε μέρα, τὰ ρούχα σου νὰ μὴν ἔχουν λεκέδες, μπορεῖ ἀκόμα νὰ βάζῃς τοῦ κόσμου τὰ μυρωδικὰ καὶ νὰ μοσχοβολᾷς, μέσα σου ὅμως νὰ ἴσαι γεμάτος ἀκαθαρσία, βρώμα καὶ δυσωδία. Τί χρειάζεται; Τὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «*Ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον...*» (Κολ. 3,9). Τί εἶν' αὐτὸ τὸ «ἀπεκδυσάμενοι» ποὺ εἶπα; κινέζικα ἢ σανσκριτικὰ μιλάω; «*Ἀπεκδυσάμενοι*» σημαίνει νὰ ξεντυθοῦμε, νὰ γδυθοῦμε τὸν παλιὸ ἄνθρωπο, τὸν ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας. Ντροπὴ μας νὰ διαβάζουν καὶ νὰ καταλαβαίνουν τὴν Καινὴ Διαθήκη στὸ Παρίσι, στίς Βρυξέλλες, στὸ Λον-

δίνο, καὶ νὰ μὴν τὴ διαβάζουμε στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἀγίασε τὴν Ἀκρόπολι μὲ τὰ λόγια του ὁ ἀπόστολος Παῦλος...

Ἡ ἁμαρτία, λοιπὸν, **εἶνε τὸ βρώμικο ρούχο**. Θυμᾶμαι μικρὸς στὸ χωριό μου, ἂν πῆγαινε κανεὶς νὰ ψευδομαρτυρήσῃ βάζοντας τὸ χέρι στὸ Εὐαγγέλιο, ὅταν γύριζε ἀπ' τὸ δικαστήριο, ἄκουγα κάτι γερόντους νὰ λένε· «Τὸ ἴβαλε κι αὐτὸς τὸ μαῦρο τὸ πουκάμισο σήμερα». Ἄκουγα αὐτὴ τὴν ἔκφρασι καὶ δὲν τὴν καταλάβαινα. Ἦρωτοῦσα λοιπὸν τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα μου· –Γιατί λένε «φόρεσε τὸ μαῦρο πουκάμισο»; τί θέλουν νὰ ποῦν μ' αὐτό; –Ἄ, παιδάκι μου, ἔλεγε· πῆγε σήμερα αὐτὸς καὶ ὠρκίστηκε ψέματα, αὐτὸ εἶνε τὸ μαῦρο πουκάμισο· κι ἀλλοίμονο πῶς θὰ ἐμφανισθῇ μεθαύριο μπροστὰ στὸ Θεὸ μὲ τέτοιο πουκάμισο... «Μαῦρο πουκάμισο» ἔλεγαν οἱ τσοπαναραῖοι, τὰ πιστὰ παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἁμαρτία τῆς ψευδορκίας.

* * *

Ἀδελφοί μου· **ἄς βγάλουμε τὸ μαῦρο πουκάμισο** ποὺ ἔχουμε κ' ἐμεῖς. Εἶνε ἀλήθεια δύσκολο, πολὺ δύσκολο νὰ βγῆ· ἔχει γίνεῖ ἕνα μὲ τὸ σῶμα μας, ἔχει κολλήσει μὲ τίς σάρκες μας. Χρειάζεται θέλησι, ἀπόφασι μεγάλη. Τὸ φίδι, λέει κάπου ὁ Μέγας Βασίλειος, τώρα τὴν ἄνοιξι περνάει ἀπὸ στενὴ τρύπα, γιὰ ν' ἀφήσῃ ἐκεῖ τὸ παλιὸ του δέρμα καὶ νὰ κάνῃ καινούργιο. Ἔτσι κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν στενωπὸ τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς μετανοίας, γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἡ ψυχὴ μας φορεσιά.

Ἐλάτε ἀπόψε, ἀδέρφια μου, στὴν ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου κι ἄς ποῦμε ὁ καθένας· **Χριστέ, δός μου νέα στολή**. «Βλέπω τὸ νυμφῶνα τῆς βασιλείας σου, Κύριέ μου, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ· λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς...» (Ἐξαποστ.). Χρειαζόμαστε στολὴ γιὰ τὴν οὐράνιου βασιλεία. Ἀδέρφια μου, εἶμαι ἀνάξιος νὰ σᾶς μιλάω γιὰ τόσο ὑψηλὰ θέματα. Ἐξ ἄλλου σεῖς εἶστε γνωστικοὶ καὶ τὰ ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα. Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σᾶς φιλήσω τὰ πόδια. Πιστεύω ὅμως ἀκράδαντα, ὅτι ἡ θρησκεία μας δὲν εἶνε μῦθος, εἶνε πραγματικότης. Ἄς τὴν πλησιάσουμε λοιπὸν. Ἔλα νὰ ἐξομολογηθῆς στὸν ἱερέα, νὰ πῆς τὰ κρίματά σου μπροστὰ στὸ Χριστό.

Εἶθε νὰ μᾶς ἐλεήσῃ ὁ Θεὸς νὰ λευκάνουμε τὴν ψυχὴ μας, καὶ τὸ Μέγα Σάββατο τὸ βράδυ ν' ἀξιωθοῦμε νὰ ψάλουμε· «*Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σέ δοξάζειν*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 776²

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα (Ἰω. 1,1-17)
20 Ἀπριλίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Εἰς τὸ «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος»

«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸν ἦν ὁ Λόγος» (Ἰω. 1,1)

Εορτὴ ἑορτῶν καὶ πανηγυρις πανηγύρεων ἢ σημερινὴ ἡμέρα, ἀγαπητοί μου. Ἀνάλογο δὲ πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἑορτῆς εἶνε καὶ τὸ εὐαγγέλιο. Εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ τετάρτου **Εὐαγγελίου**, τοῦ Εὐαγγελίου ποὺ ἔγραψε ὁ **Ἰωάννης**, ὁ ἠγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς τὸ βράδι τῆς Μεγάλης Πέμπτης ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ στήθος τοῦ Κυρίου, ἄκουσε τοὺς κτύπους τῆς καρδίας του, καὶ ἀπὸ κεῖ ὡς ἀπὸ ὠκεανὸν ἦντλησε τὰ μεγάλα ρεῖθρα τῆς διδασκαλίας.

Ἰλιγγος σὲ καταλαμβάνει. Ὁ ἀετὸς τῆς Πάτμου (ἔτσι ὀνομάζεται θεολογικῶς ὁ Ἰωάννης, διότι στὴν Πάτμο ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιο), φτάνει σὲ ὕψος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἀνθρώπινη διάνοια: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος» (Ἰω. 1,1). Τί καταλάβατε, ἀγαπητοί μου; Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει, ὅτι οἱ ἀκροαταὶ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου πρέπει νὰ εἶνε ὄχι ἄνθρωποι ἀλλὰ ἄγγελοι. Μόνο ἄγγελοι τὸ καταλαβαίνουν. Ἄλλ' ἐὰν δὲν μπορούμε νὰ εἶμαστε ἄγγελοι διαρκῶς, τοῦλάχιστον **ἄς γίνουμε γιὰ λίγες στιγμὲς** ἐδῶ στὴν ἐκκλησία ποὺ λέμε: «Οἱ τὰ χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...». Τὴν ὥρα αὐτὴ ἄς ἀνεβούμε στὰ ὕψη τοῦ Εὐαγγελίου.

Δὲν εἶμαστε δυστυχῶς ἄξιοι νὰ τὸ ἀκούσουμε. Λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: Θεέ μου, πῶς νὰ κηρύξω ἀπόψε; Πῶς νὰ ἐρμηνεύσω τὸ Εὐαγγέλιό σου, ὅταν ἡ ἁμαρτία μᾶς διέφθειρε μέχρι σημείου, ὥστε ὄχι ἄγγελοι δὲν εἶμαστε, ὄχι ἄνθρωποι δὲν εἶμαστε, ἀλλ' οὔτε κτήνη εἶμαστε; Ἀναφέρει καὶ μιὰ ἄλλη εἰκόνα: Ὅταν, λέει, ἔχῃς μιὰ λύρα, μιὰ κιθάρα, δὲν πᾶς μ' αὐτὴν νὰ παίξῃς σ' ἓνα κοπάδι ζώων. Τί καταλαβαίνουν τὰ ζῶα; Ἔτσι καὶ ὁ ἀφώτιστος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τοὺς ἤχους τῆς ἑναρμονίου αὐτῆς λύρας

ποὺ λέγεται ἀρχὴ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου.

Ἄντε νὰ πᾶς τὴν ὥρα αὐτὴ στὶς ταβέρνες, στὰ κέντρα, σ' αὐτοὺς ποὺ ἐγκατέλειψαν τὴν ἱερὰ ἀκολουθία καὶ σὰν τὰ κοράκια πέσανε στὴ μαγειρίτσα καὶ τὶς ἄλλες τροφές, ἄντε νὰ πᾶς νὰ τοὺς διαβάσῃς τὸ εὐαγγέλιο. **Καμμία σημασία δὲν θὰ δώσουν.** Δὲν ἔχουν ἰδέα τῶν ὑψίστων αὐτῶν ἐννοιῶν.

Πρέπει **νὰ συντονίσουμε τὶς ψυχές μας**, ἀγαπητοί μου. Ὅπως συντονίζεις τὸ ράδιο γιὰ νὰ συνδεθῇς μὲ τὸν ἄλφα ἢ βῆτα σταθμὸ ἢ ὅπως στὴν τηλεόρασι πιάνεις τὸ κανάλι, ἔτσι κ' ἐμεῖς πρέπει τώρα νὰ ρυθμίσουμε τὶς ψυχές μας στὰ κύματα τοῦ Ἰωάννου, στὸ κανάλι του.

***

Ποιό εἶνε τὸ θέμα του; Σήμερα ὁ Ἰωάννης πρῶτον φιλοσοφεῖ, δεῦτερον θεολογεῖ, καὶ τρίτον χριστολογεῖ. Κέντρο δὲ τῆς οὐρανίου καὶ ἐμπνευσμένης σκέψεώς του εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄξων, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο κινοῦνται δίκην ἀστέρων ἀειλαμπῶν ὅλες οἱ ἰδέες, ἀγαπητοί μου.

Ὁ Χριστός. **Τί εἶνε ὁ Χριστός;**

Νὰ μιλήσω μὲ τὴ γλῶσσα τοῦ Πλάτωνος; Σᾶς λέω λοιπόν, ὅτι ὁ Χριστὸς **εἶνε ὁ «ἐπέκεινα»**. Τί θὰ πῆ αὐτό; Ὁ «ἐπέκεινα» εἶνε, ἀπλούστερα, ἐκεῖνος ποὺ βρίσκεται πέρα τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου. Ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι εἶμαστε κλεισμένοι μέσα στὸ χῶρο καὶ στὸ χρόνο. Κινούμεθα ἐντὸς περιορισμένου χρόνου καὶ τόπου. Ζοῦμε σὲ μιὰ ὠρισμένη χρονικὴ περίοδο καὶ κινούμεθα σὲ ἓναν ὠρισμένο τόπο. Ἐκτὸς χρόνου καὶ ἐκτὸς χώρου εἶνε ἓνας καὶ μόνος ὁ Χριστός.

Ὁ Χριστὸς δὲν περιορίζεται σὲ κάποιο χρόνο· γι' αὐτὸ λέγεται **ἄχρονος**. Ὁ Χριστὸς δὲν περιορίζεται σὲ ἓνα τόπο· γι' αὐτὸ λέγεται

πανταχοῦ παρών. Μέγα μυστήριο. Νὰ τὸ κάνω λιανὰ; Ναί. Γιατὶ αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς μας· ὄχι νὰ σᾶς θαμπώνουμε μὲ λόγια.

Λοιπὸν ἀπλούστερα. Μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας ἄς πετάξουμε στὸ χρόνο μέσα στοὺς αἰῶνας. Μὲ ταχύτητα μεγάλη ἄς πᾶμε πολὺ βαθειά. Νὰ περάσουμε αἰῶνες καὶ χιλιετίες καὶ ποῦ νὰ φτάσουμε; Νὰ φτάσουμε σὲ μιὰ στιγμή –προσέξτε–, ποὺ ἐπάνω στὴ γῆ **δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος**. Αὐτὸ εἶνε καὶ ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένο. Ἀποδεικνύεται, ὅτι κάποτε δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος. Τώρα φτάσαμε τὰ 7.500 ἔτη ἀπὸ κτίσεως κόσμου. Ἀλλὰ ὑπῆρξε ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρχε.

Προχωροῦμε. Ὑπῆρξε ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε πανίς. Δὲν ὑπῆρχε ἓνα λουλουδάκι, ἓνα κρίνο, ἓνα τριαντάφυλλο, ἓνα δέντρο, μιὰ ἰτιά, ἓνας πλάτανος, ἓνα πεῦκο. Ὑπῆρξε ἐποχὴ, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν πτηνά, ἀηδόνια, χελιδόνια κ.λπ.. Ὑπῆρξε ἐποχὴ, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ποταμοί, λίμνες, θάλασσες κ.λπ.. Προχωρήστε. Τί θὰ συναντήσετε; Θὰ φτάσουμε σὲ μιὰ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε ἥλιος. Κι αὐτὸ ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένο. Προχωροῦμε στὰ βάθη τῶν αἰώνων, μέσα στὸ χρόνο τοῦ παρελθόντος. Ὑπῆρξε ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχαν ἄστρα, τὰ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ἄστρα. Προχωρήστε ἀκόμα περισσότερο μέσα στὸ ἄπειρο. Θὰ βρῆτε μιὰ ἐποχὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ὕλη. Ἡ ὕλη δὲν εἶνε αἰώνια. Εἶνε ψευδὲς τὸ δόγμα περὶ αἰωνιότητος τῆς ὕλης. **Δὲν ὑπῆρχε πάντοτε ὕλη.**

Τί ὑπῆρχε, λοιπὸν, τότε; **Ὑπῆρχε ἡ ἁγία Τριάς!** Ὡ Θεέ μου, ὦ ἁγία Τριάς, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα, σῶσον ἡμᾶς, ἐλέησον ἡμᾶς καὶ φώτισον ἡμᾶς, νὰ ἐννοήσουμε τὰ μεγάλα αὐτὰ μυστήρια τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, εἶνε ἐπέκεινα πάντων. Δὲν ὑπῆρξε, δὲν ὑπῆρξε ποτέ ἐποχὴ, ποὺ δὲν ὑπῆρχε Χριστός! Ἰδοὺ ἡ τεραστία διαφορά μας μὲ τοὺς αἰρετικούς. Γι' αὐτὸ ἀγωνίστηκε ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καταπολεμώντας τὸν Ἄρειο. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαφορά μας καὶ σήμερα μὲ τοὺς χιλιαστάς. Οἱ χιλιασταὶ παραδέχονται τὸ Χριστό· ἀλλὰ δὲν τὸν παραδέχονται πρὸ πάσης κτίσεως, «*πρὸ πάντων τῶν αἰώνων*» (Σύμβ. πίστ.), ἐπέκεινα πάντων. Αὐτὸ λοιπὸν λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν*» (ἰω. 1,1).

Τὸ δὲ σπουδαιότερο ποιὸ εἶνε; Ὅτι –προσέξτε– ὁ ἄχρονος **εἰσῆλθε στὸν χρόνο** καὶ ὁ ἐκτὸς χώρου **εἰσῆλθε στὸν χῶρο**. Πῶς καὶ πό-

τε ἔγινε αὐτό; Ὁ Θεός, ὁ Χριστός, φόρεσε σάρκα ἀνθρωπίνη καὶ περπάτησε πάνω στὴ Γῆ.

Νὰ σᾶς δώσω μιὰ εἰκόνα καὶ τελειώνω. Πρὸ ἐτῶν ὁ κόσμος ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ὅταν ἔμαθε, ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πάτησε στὸ φεγγάρι. Μεγάλο πρᾶγμα. Ἀλλ' ἐγὼ σᾶς λέω κάτι ἄλλο σπουδαιότερο· καὶ ἂν δὲν τὸ θαυμάσετε, δὲν εἴστε Χριστιανοί. Θαυμάζετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πάτησε στὸ φεγγάρι; Θαυμάστε λοιπὸν τώρα ἓνα ἄλλο γεγονός· ὅτι **ὁ Θεὸς ἐπάτησε πάνω στὴ Γῆ!** Τὰ πατήματά του εἶνε ἐδῶ, στὴ Γαλιλαία, στὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος, στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ κ.λπ.. Φόρεσε ἀνθρώπινη σάρκα. Καὶ ὁ ἄχρονος Θεὸς ἔγινε ἐν χρόνῳ. Καὶ ὁ ἐκτὸς χώρου εὐρέθη σὲ ὠρισμένο τόπο. Ἔζησε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ δίδαξε.

Καὶ **εἶνε Θεός, Θεὸς ἀληθινός!** Ἀποδείξεις; Ἄν μπορῆς νὰ μετρήσης τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἄλλο τόσο μπορεῖς νὰ μετρήσης τὶς ἀποδείξεις ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός. Τὸ ἀποδεικνύει ἡ διδασκαλία του, τὰ θαύματά του, ὁ ἄσπιλος βίος του· τὸ ἀποδεικνύει ἡ σταύρωσις καὶ ἡ τριήμερος ταφὴ του.

Τὴν θεότητα ὅμως τοῦ Χριστοῦ βεβαιώνει προπαντὸς **ἡ ἀνάστασί του**, τὸ τρισμέγιστο τοῦτο γεγονός. Ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, ἀλλὰ ἀνέστη αὐτεξουσίως καὶ «*ᾤφθη*» (=φανερώθηκε) στοὺς μαθητάς (Πράξ. 13,31), καὶ ζῆ εἰς τοὺς αἰῶνας. Γι' αὐτὸ ἀκοῦμε σήμερα τὸν Ἰωάννη νὰ λέῃ· «*Καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος*» (ἰω. 1,1).

Ἡ ἱστορία εἴκοσι αἰώνων μαρτυρεῖ, ὅτι εἶνε ὁ Θεός. Μέσα στὶς κατακόμβες ὑπάρχει γραμμένη μιὰ λέξις. Οἱ μάρτυρες θυσιάζομενοι ἔγραφαν ἐπάνω στὶς πλάκες μὲ τὸ αἷμα τους στὰ λατινικά· «*BíBIT*» (VIVIT). Τὸ δὲ «*BíBIT*» στὴν ἑλληνικὴ θὰ πῆ «*Ζῆ*». Ζῆ δὲν εἶνε ὅπως οἱ ἄλλοι. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πέθανε, ὁ Καῖσαρ πέθανε, ὁ Λένιν πέθανε, ὁ Μὰρξ πέθανε, οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι πέθαναν. Ἡ δικὴ μας θρησκεία εἶνε ἡ μόνη ποὺ ἔχει ἀρχηγὸ μὴ θνητὸ ἀλλὰ ἀθάνατο. Ὁ Μωάμεθ ἦταν θνητός· τολμοῦν οἱ Τοῦρκοι νὰ ποῦν ὅτι ζῆ; Ὁ Ζωροάστρης θνητός, ὁ Βούδδας θνητός, **ὅλοι οἱ ἄλλοι θνητοί**. Ἐνῶ ἐμᾶς ὁ δικός μας Θεὸς ζῆ.

* * *

Ἔχουμε ζωντανὸ Θεό. Ζῆ. Ζῆ καὶ βασιλεύει, εἰς πείσμα τῶν ἀθέων, τῶν ὑλιστῶν καὶ τῶν δαιμόνων. **Ζῆ καὶ βασιλεύει**. Γι' αὐτὸ ἀπόψε λατρεύουμε καὶ δοξάζουμε τὸν «Χριστόν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν»· «*Ὦν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1881

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Πράξ. 5,12-20)
27 Ἀπριλίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὰ τρία ὄπλα τῶν ἀποστόλων

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά» (Πράξ. 5,12)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ δευτέρα Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ἢ τοῦ **Ἀντίπασχα**. Θὰ πῶ λίγες λέξεις ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀποστόλου, ἐπὶ τοῦ ῥητοῦ ποῦ εἶπα στὴν ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας, καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε.

***

Ὅποιος σκεφθῆ, ὅτι ἡ θρησκεία μας ἄρχισε ἀπὸ τὸ τίποτα, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου ἦταν μικρός, ὅτι κι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λίγους μαθητὰς του ὁ ἕνας τὸν πρόδωσε καὶ τὸν πούλησε ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων, ὁ ἄλλος τὸν ἀρνήθηκε, κ' οἱ ἄλλοι κρύφτηκαν φοβισμένοι· κι ὅταν κατόπιν σκεφθῆ, ὅτι οἱ ἑνδεκα μαθηταὶ ἔγιναν ἑβδομήντα, οἱ ἑβδομήντα ἔγιναν τρεῖς χιλιάδες, οἱ τρεῖς χιλιάδες πέντε χιλιάδες, ὅτι αὐτὸ τὸ ῥυάκι ἔγινε Ἀλιακμονας ποῦ δροσίζει τὴν οἰκουμένη, τοῦ γεννιέται ἡ ἀπορία: **ποιὰ τὰ αἴτια τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ χριστιανισμοῦ;** τί ἦταν ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε τὴ θρησκεία μας ν' ἀπλωθῆ τόσο πολύ;

Γιὰ νὰ διαδοθῆ μιὰ ἰδέα, ἕνα σύστημα ἢ ἕνα συγκρότημα, χρειάζονται –κατὰ κόσμον– α') **χρῆμα**, β') **ὄπλα - βία**, γ') **γνώσις - ἐπιστήμη**. Ποιὸς ὑπολογίζει μικρὰ κράτη; ὁ νοῦς ὄλων εἶνε στραμμένος στοὺς κολοσσούς, στοὺς γίγαντες· αὐτοὺς ποῦ ἔχουν χρῆμα, ποῦ διαθέτουν τὰ τελειότερα ὄπλα, ποῦ ἔχουν τοὺς μεγαλύτερους ἐπιστήμονες. Ἀλλὰ εἶχε τέτοια πράγματα ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ; διέθετε λεπτά, ὄπλα, σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονες;

Ἡ γῆ δὲν εἶδε οὔτε θὰ δῆ πιὸ φτωχοὺς ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους. Κι ἂν εἶχαν λίγα χρήματα, τὰ ἔδωσαν κι αὐτὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κ' ἔμειναν πᾶμπτωχοι. Χρήματα δὲν εἶχαν· μήπως εἶχαν ὄπλα; Μὰ ὁ Χριστὸς τοὺς ἀφώπλισε, τοὺς ἀπαγόρευσε νὰ ὀπλοφοροῦν. Στὸν θερμόαιμο Πέτρο, ποῦ ἔβγαλε μαχαίρι κ' ἔκοψε τὸ αὐτὶ τοῦ δούλου Μάλχου, λέει «*Βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην*»· «ὅποιος μαχαιρώ-

σῆ, ἀπὸ μαχαίρι θὰ πάη» (Ἰω. 18,11. Ματθ. 26,52)· τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ παράδειγμα τῶν ἀποστόλων εἶνε τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἀφοπλισμοῦ γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Χρήματα δὲν εἶχαν, ὄπλα δὲν εἶχαν· μήπως εἶχαν σοφία - ἐπιστήμη; οὔτε ῥήτορες τῶν Ἀθηνῶν οὔτε φιλόσοφοι τῆς Ῥώμης οὔτε ἄλλοι ἐγγράμματοι ὑπῆρχαν μετὰξὺ τους. **Πᾶμπτωχοι, ἄοπλοι, ἀγράμματοι** οἱ ἀλιεῖς τῆς Γαλιλαίας. Πῶς λοιπὸν διαδόθηκε ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ μας; τί συνετέλεσε;

Τὰ αἴτια τῆς ἐξαπλώσεώς της δὲν πρέπει νὰ τ' ἀναζητήσουμε σὲ ἐξωτερικοὺς παράγοντες, δὲν εἶνε ὑλικά - οἰκονομικά· θὰ τ' ἀναζητήσουμε στὸν ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ κόσμον καὶ θὰ τὰ βροῦμε στὰ βάθη τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς. Ἐκεῖ βρίσκονται. Ποιὰ λοιπὸν εἶνε αὐτὰ; Οἱ ἀπόστολοι εἶχαν **τρία μεγάλα ὄπλα**.

● Τὸ πρῶτο ποιὸ ἦταν; Τὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος· ἦταν «*τὰ ῥήματα τῆς (αἰωνίου) ζωῆς*» (Πράξ. 5,20)· κρατοῦσαν στὰ χέρια τους **τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ**. Ὡ τὰ λόγια αὐτά! Ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσῃ; Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ποῦ εἶνε μέσα στὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο, οὔτε εἰπώθηκαν ἀπὸ ἄλλον οὔτε θὰ εἰπωθοῦν ποτε στὸν κόσμον. «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι*» τοῦ Κυρίου δὲν θὰ παρέλθουν (βλ. Ματθ. 24,35). Δὲν ἔχουν ῥητορεία Δημοσθένους καὶ φιλοσοφία Σωκράτους καὶ Πλάτωνος, δὲν ἔχουν φαντασία καὶ λογοτεχνία, ἔχουν ὅμως βάθος καὶ πλάτος, περιεχόμενον ἐννοιῶν ὡκεανὸν ὀλόκληρο. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε γιὰ ὅλους· εἶνε ἄρτος - ψωμί γιὰ τοὺς πεινασμένους, νερὸ δροσερὸ γιὰ τοὺς διψασμένους, μέλι γλυκὸ γιὰ τὰ παιδιά, γάλα γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς, λιπαρὰ τροφή γιὰ τοὺς ὠρίμους, παρηγοριὰ γιὰ τοὺς πονεμένους καὶ πενθοῦντας, ῥομφαία καὶ σπαθὶ ἐναντίον τῶν ὀργάνων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, ἢ πανοπλία τοῦ Παύλου. Γι' αὐτὸ εἶπε κάποιος ὅτι, καὶ ἂν ὑπῆρχαν σὲ ἄλλους πλανῆ-

τες ὄντα λογικά, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν ἄλλη πίστι ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων. Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ «μάγευαν» τὶς καρδιὲς καὶ ἔτσι διαδόθηκε τὸ εὐαγγέλιο.

● Δὲν ἦταν ὁμως μόνο τὰ λόγια, ἦταν καὶ τὰ ἔργα· ὠραία ὄχι μόνο ἡ διδασκαλία τῶν ἀποστόλων ἀλλὰ καὶ ἡ **ζωὴ τους**. Ὁ,τι δίδασκαν, τὸ ἐφάρμοζαν στὸν ἑαυτό τους. Ἔλαμπε ἡ ζωὴ τους ἀπὸ τὴν ἀρετὴ· τὴ ζωντανὴ ἐλπίδα, τὴν ἀκράδαντη πίστι, καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἔμπρακτη ἀγάπη πού θυσίαζε τὰ πάντα γιὰ τοὺς ἄλλους ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τοῦ ἑσταυρωμένου Λυτρωτοῦ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, πού τοὺς ἐβλεπαν νὰ ζοῦν μιὰ ζωὴ ἀνώτερη καὶ νὰ πετοῦν ψηλά, νὰ γίνωνται ἄγγελοι, ἔλεγαν· Μιὰ θρησκεία, πού ἔχει τὴ δύναμι νὰ παίρνη τὸ κάρβουνο καὶ νὰ τὸ κἀνη διαμάντι, νὰ παίρνη ἕνα λύκο καὶ νὰ τὸν κἀνη ἀρνί, νὰ παίρνη τὸν ἁμαρτωλὸ ληστή καὶ νὰ τὸν κἀνη ἅγιο, νὰ παίρνη τὸ κτῆνος καὶ νὰ τὸ κἀνη χερουβὶμ καὶ σεραφίμ – «οἱ τὰ χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες»–, μιὰ τέτοια θρησκεία δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ εἶνε θεϊκὴ, καὶ αὐτὸς πού τὴν ἴδρυσεν δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ εἶνε Θεός. «*Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια (μόνος)*» (Ψαλμ. 76,14-15).

● Ἐνα λοιπὸν μέσο πού διαδόθηκε ἡ θρησκεία μας εἶνε τὰ ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὸ ἄλλο εἶνε ἡ λάμπουσα ζωὴ τῶν ἀποστόλων, καὶ τὸ τρίτο τὸ λέει πάλι ὁ ἀπόστολος σήμερα· «*διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά*» (Πράξ. 5,12). Ἔκαναν, δηλαδή, καὶ **θαύματα** οἱ ἀπόστολοι. Δὲν ἐξηγεῖται ἡ διάδοσις τοῦ εὐαγγελίου μόνο διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς ἀγίας τους ζωῆς· ἦταν ὠπλισμένοι καὶ μὲ δύναμι θαυματουργικὴ. Ἔκαναν «*σημεῖα καὶ τέρατα*». Ποιὰ εἶνε τὰ «*σημεῖα*»; οἱ ὑπερφυσικὲς εὐεργεσίαι· ὅτι ἄνθρωποι ἄρρωστοὶ ἐπὶ χρόνια, πού δὲν μπορούσαν νὰ τοὺς γιατρέψῃ κανένας γιατρὸς καὶ κανένα φάρμακο καὶ κανένας μάγος, μέσα σ' ἕνα λεπτὸ θεραπεύονταν. Καὶ μόνο «*ἡ σκιά*» τοῦ Πέτρου νὰ ἴπεφτε πάνω τους, ἔφτανε νὰ τοὺς θεραπεύσῃ. Καὶ τὰ μαντήλια ἀκόμα καὶ τὰ ροῦχα, πού ἄγγιζαν τὸ σῶμα τῶν ἀποστόλων, ἦταν θαυματουργικά (βλ. Πράξ. 5,15-19,12). Καὶ ποιὰ εἶνε τὰ «*τέρατα*»; τὰ ἐκπληκτικὰ γεγονότα, πού ὁ ἄπιστος δὲν τὰ πιστεύει ἀλλὰ ἐμεῖς τὰ πιστεύουμε. Στὴ ζωὴ τῶν ἀποστόλων ὁ κόσμος εἶδε π.χ. μέσα στ' ἀμφιθέατρα λιοντάρια νὰ γίνωνται ἀρνιά, νὰ πλησιάζουν καὶ νὰ φιλοῦν τὰ πόδια τῶν ἁγίων· εἶδε τὴ φωτιά νὰ μὴν καίη τὰ κορμιά τους· εἶδε ν' ἀνοίγουν τὶς φυλακὲς ἄγγελοι καὶ νὰ τοὺς ἐλευθερώνουν. Οὔτε φυλακὲς τοὺς πε-

ριώριζαν, οὔτε ποτάμια καὶ θάλασσες τοὺς ἐπνιγαν· καὶ τὰ βουνὰ ἀκόμα παραμέριζαν στὸ πέρασμά τους. «*Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά*». Ὅπως ἕνα ἔγγραφο, γιὰ νὰ 'νε ἔγκυρο, πρέπει κάτω ἀπ' τὸ κείμενο νὰ ἴχη καὶ σφραγίδα, ἔτσι καὶ αὐτὰ πού κήρυτταν οἱ ἀπόστολοι δὲν ἦταν μόνο ὠραία λόγια ἀλλὰ εἶχαν καὶ σφραγίδα· καὶ ἡ **σφραγίδα**, πού βεβαίωνε τὴ θεϊκὴ προέλευσι τοῦ κηρύγματος τους, ἦταν τὰ θαύματα πού τελοῦσαν. Ἡ διδαχὴ τῶν ἀποστόλων ἐβεβαιοῦτο «*διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημεῖων*» (Μάρκ. 16,20). Ὡ τί θὰ βλέπαμε ἂν ζοῦσαμε «*ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις*»!...

* * *

Θὰ πῆ κάποιος· Αὐτὰ συνέβαιναν «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ*», σήμερα **γιατί δὲν γίνονται θαύματα**;... Γιὰ νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα, ἀγαπητοί μου, **χρειάζεται πίστι**. Ἄν σήμερα δὲν γίνονται θαύματα, δὲν εἶνε διότι ἀδυνατίσει ὁ Χριστός, ἀλλὰ διότι ἀδυνατίσει ἡ δικὴ μας πίστι· εἶνε μᾶλλον ὀλιγοπιστία – νὰ μὴν πῶ ἀπιστία. Ὅπου ὁμως ὑπάρχει πίστι, καὶ σήμερα γίνονται θαύματα. Ἀκοῦστε ἕνα.

25 χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κοντὰ στὸ Μαραθῶνα, μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια εἶχε ἕνα κοριτσάκι τῆς δευτέρας δημοτικοῦ. Αὐτό, καθὼς μάζευε λουλούδια γιὰ νὰ τὰ φέρῃ στὴ γιαγιά του, τὸ δάγκωσε ὀχιά. Τὸ μετέφεραν ἀναίσθητο στὸ καλύτερο νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ οἱ γιατροὶ εἶπαν· Δὲν ὑπάρχει πιὰ σωτηρία· ὅ,τι μπορέσαμε τὸ κάναμε... Τὸ παιδί εἶχε βυθιστῆ, ἦταν σὰν νεκρό. Μὰ ἡ μάνα πίστευε. Γονάτισε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα τὸ Χριστὸ νὰ τὸ κἀνη καλά. Καὶ τὸ πρῶι, ἐνῶ ὅλοι τὸ εἶχαν ξεγραμμένο, τὸ κοριτσάκι ἄνοιξε τὰ ματάκια του καὶ εἶπε· **Μάνα μου, εἶμαι καλά!**... Κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἄπιστοι γιατροὶ ἔμειναν κατάπληκτοι. Ἡ φωτογραφία του δημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες.

Γονεῖς, **στηρίξτε τὸ σπιτάκι σας πάνω στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ μας**. Καὶ νὰ ἴχετε χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι πού γεννηθήκατε μέσα σ' αὐτήν.

Ἀδελφοί μου, **στὰ ἴχνη τῶν ἀποστόλων!** Ἄς καυχῶνται ἄλλα ἔθνη γιὰ τὶς μηχανὲς καὶ τὰ ὄπλα τους· ἡ μικρὴ μας πατρίδα ἔχει τὸ ἀνώτερο ὄπλο, τὴν πίστι. Κι ἂν σκιάσῃ ὁ οὐρανὸς ἀπὸ ἀεροπλάνα, κι ἂν γεμίσῃ ἡ γῆ ἀπὸ διαβόλους, ἐὰν ἐμεῖς, ὁ μικρὸς Δαυὶδ, ἔχουμε στὴν καρδιά του τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ θὰ νικῆσῃ. Ἄς πλησιάσουμε, ἄς ἐνωθοῦμε, **ἄς γίνουμε ἕνα μὲ τὸ Χριστό**. Ἄς ἀποδείξουμε καὶ στὴ γενεὰ μας, ὅτι ὁ Χριστὸς ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**